

Побач з намі

ВАЛАНЦЁРЫ — ЛЮДЗІ, ЯКІЯ ТРЫМАЮЦЬ СВЕТ

У снежні начальнік упраўлення па справах моладзі Мінадукацыі Віталь Брэль заявіў, што Беларусь ініцыявала правесці ў 2016 годзе Год валанцёра ў СНД. Прытым, што ў самой Беларусі з валанцёрствам складаецца даволі дзіўная сітуацыя.

Міласэрнасць не патрабуе «паперак»

Многія гатовыя прыйсці на дапамогу блізкаму, і сама па сабе табе з'ява, як валанцёрская дзейнасць, у нас існуе. Але ў тым і справа, што — сама па сабе... Ніяк заканадаўча яна не аформлена, і часам гэта выклікае спрэчкі. Бо, з аднаго боку, дзейнасць добраахвотніка ніхто не кантралюе (а часам бывае і такое, што валанцёры могуць нанесці шкоду), а з другога боку, ён не мае ніякіх сацыяльных гарантыяў.

Закон аб валанцёрстве дазволіць сістэматызаваць добраахвотніцкую дзейнасць. А хтосьці лічыць, што гэта прынясе толькі лішнюю бюракратычную «цяганіну».

Напрыклад, чалавек дапамагае праводзіць археалагічныя раскопкі альбо аднаўляе помнік архітэктурны. І здараецца так, што падчас працы валанцёр атрымлівае фізічную траўму. Пры гэтым з пункту гледжання заканадаўства гэты чалавек увогуле не павінен быў праводзіць там нейкія работы без дакументальнага дазволу на гэта. Таму за здароўе валанцёра ў такіх выпадках адказнасць нясе толькі ён сам. Яшчэ адзін істотны момант: прафрыдатнасць валанцёра да таго ці іншага віда дзейнасці ніхто пацвердзіць не можа.

Каб хоча неакругаваць сітуацыю, многія валанцёрскія арганізацыі ў Беларусі прапануюць стварыць адзіны пашпарт валанцёра. Такія ўжо ёсць, напрыклад, у Маскве. Існуюць нават спецыяльныя банкаўскія карткі для валанцёраў, пры разліку якімі можна атрымліваць зніжку ў краме. Больш за тое, для абітурыентаў і студэнтаў, якія займаюцца добраахвотніцкай дзейнасцю, уведзены льготы пры паступленні ў ВНУ і размеркаванні на працу. Звычайная практыка за мяжой: для таго, каб паступіць ва ўніверсітэт на спецыяльнасць, звязаную з сацыяльным абслугоўваннем, абітурыент мусяць год працаваць валанцёрам. Такі падыход забяспечвае прыход у сацыяльную сферу не «выпадковых» людзей, а тых, хто можа аддаць душу і сэрца сваёй справе.

Што да заканадаўчага зацверджання статусу валанцёра, у нас пакуль што мала хто пра гэта задумваецца.

Праўда, на думку некаторых, закон аб валанцёрстве неабходны, бо дазволіць сістэматызаваць добраахвотніцкую дзейнасць і дапаможа вырашыць многія сацыяльныя праблемы. А хтосьці лічыць, што гэта прынясе толькі лішнюю бюракратычную «цяганіну» і абмежаванні ў аказанні дапамогі. Але пры неабходнасці для доўгатэрміновага супрацоўніцтва можна заключыць дагавор з валанцёрам, такі дакумент будзе рэгуляваць пэўныя моманты яго дзейнасці. Магчыма, у гэтым ёсць рацыя: каб рабіць дабро, патрэбны ўсім не стос зацверджаных «паперак», а любоў да блізкіх і міласэрнасць.

«Не магу думаць толькі пра свой камфорт»

Хтосьці лічыць валанцёраў «звышлюдзьмі», хтосьці нярэдка сумняваюцца ў іх «нармальнасці», маюць, які адэкватны чалавек будзе без усялякай узнагароды дапамагаць іншым, калі ў самога праблем поўны рот? Але насамрэч яны — звычайныя людзі, якія жывуць сярод нас. Проста сэрцы ў іх чутлівыя да чужой нястачы. Карэспандэнт «Звязды» знайшла тых, хто значную частку свайго жыцця прысвячае валанцёрскай справе, і пераканалася: рабіць дабро можа кожны з нас.

Айцец Антон, грэка-каталіцкі святар з Мінска, даўно займаецца дабрачыннай дзейнасцю, але пры гэтым заўважае, што яго «не хапае» на ўсіх.

— Маё валанцёрства звязана з верай. Я хрысціянін і не магу жыць, думаючы толькі пра свой камфорт. Заўсёды памятаю пра тых, каму цяжка, хто засмучаны, хто плача, каму патрэбна дапамога і суцяшэнне. Вось ужо некалькі месяцаў мы з сябрамі наведваем сацыяльна-педагагічны цэнтр з прытулкам Фрунзенскага раёна. Дзеці надзвычай адкрытыя, і адчуванні падчас візітаў да іх вельмі паэтычныя. Дзеткі даюць зарад бадзёрасці і радасці. Так што хоцца да іх яшчэ прыходзіць.

Мне здаецца, малеча найбольш цэнніць не падарункі, якія шмат хто дорыць, асабліва на Новы год, а пастаянную ўвагу, калі мы наведваем іх кожны тыдзень, каб парамаўляць, спытаць, як іх справы, правесці добра час. Калі ёсць магчымасць, то стараемся падрываць для іх якую-небудзь праграму. Або проста размаўляем, гуляем у гульні, малюем разам.

Уражае, як дзеткі, асабліва меншыя, сустракаюць абдымаюцца і, калі сыходзіць, праводзяць да самых

дзвярэй і туляцца да цябе. Відаць, што ім не хапае любові.

Асаблівыя складанасці падчас валанцёрства не ўнікае. Праўда, часам няпроста бывае знайсці моладзь на дапамогу, бо доволі цяжка, калі ты адзін на 5—10 дзетак.

«Усё часцей чую «так»

— Пры наведванні адной з закрытых устаноў інтэрнатунага тыпу давалося назіраць, як мае маладыя калегі, якія яшчэ не абдымалі сваіх дзяцей, у прамым сэнсе слова падкладваюць рукі пад льяжачыя хворыя, кормяць іх, вывозяць на прагулку, як ішчліва гараць вочы ва ўсіх. Я зразумела, што не падтрымаць гэтага нельга.

Цяпер валанцёрская работа на базе факультэта спецыяльнай адукацыі БДПУ пашырлася і праводзіцца ў межах гарадскога валанцёрскага цэнтру «Міпадра». Наша асноўная задача — садзейняе развіццю інклюзіі, пашырэнне эмацыйнай і фізічнай прасторы для нашых падалечных. Камусяці можа здацца дзіўным, але наша супрацоўніцтва ўзаемна ўзбагачае: пры сустрэчах з сябрамі (менавіта так

А я к у іх?

«Яны будуць ведаць і памятаць, як гэта — мяняць пялёнкі дзіцяці з абмежаваннямі...»

Маладыя беларусы, скончыўшы школу, як правіла, нацэлены адразу ж паступіць у ВНУ. А вось у Германіі штогод амаль сто тысяч маладых людзей (гэта прыблізна 10% ад усёй моладзі) пасля заканчэння школы бяруць так званы сацыяльны год і на працягу гэтага тэрміну працуюць валанцёрамі. Чаму ж маладыя немцы трацяць цэлы год на бескарыслівую дапамогу іншым людзям, у той час як большасць беларусаў такі варыянт развіцця падзей нават не прыходзіць у галаву?

«Гэта Выдатная Інвестыцыя ў МАЗГ!»

— У многіх маладых людзей у размове ўсплывае слова «арыентацыя» (маецца на ўвазе прафесійная), — распавёў карэспандэнту «Звязды» доктар Енс Кройцэр, кіраўнік сектара Федэральнай добраахвотнай грамадзянскай службы Федэральнага міністэрства па справах сям'і, пажылых грамадзян, жанчын і моладзі ФРГ. — Класічны прыклад — гэта малады чалавек, які скончыў школу і яшчэ не ведае, чым бы яму хацелася заняцца, якую прафесію выбраць. А ёсць і такія маладыя людзі, якія адчуваюць, што хацелі б працаваць у сацыяльнай сферы, але яшчэ не вызначыліся дакладна, чым канкрэтна хочучы заняцца. І ёсць тыя, хто ўжо дакладна ведае, кім хоча быць (напрыклад,

урачом), але, перш чым пачаць доўгае навучанне, хацеў бы паспрабаваць, што ж гэта такое.

— Асабіста мне здаецца найбольш цікавай сітуацыя, калі малады чалавек выбірае кар'еру, не звязаную з сацыяльнай сферай, напрыклад, журналіста або адваката, але ідзе на тое, каб на працягу аднаго года атрымаць уражанні, якія ён інакш ніколі ў жыцці не змог бы атрымаць, — працягвае наш суразмоўца. — Калі я быў маладым, у маім асяроддзі не было ніводнага чалавека з інваліднасцю. Мы не перасякаліся, яны не былі там, дзе бываў я... І я лічу, што менавіта дзякуючы валанцёрскай працы ў многіх людзей ёсць магчымасць убачыць такія бакі жыцця, якія яны ў іншым выпадку ніколі б не убачылі. Потым яны будуць працяваць рабіць кар'еру, зарабляць грошы — усё гэта цудоўна. Але яны будуць ведаць і памятаць, як гэта было, калі яны мянялі пялёнкі дзіцяці з абмежаваннямі. І я ўпэўнены, што яны будуць бачыць нейкія рэчы па-іншаму пасля такога вопыту. З майго пункту гледжання, валанцёрства — гэта выдатная інвестыцыя ў магі, гэта ўклад, які дазваляе людзям убачыць нешта новае ў жыцці, навучыцца, пашырыць свой жыццёвы дыяляг.

«Умець бачыць радасць»

Студэнт 4 курса мінскага філіяла Расійскага дзяржаўнага сацыяльнага ўніверсітэта Іван Вясёлюк вучыцца па спецыяльнасці «Сацыяльная работа». Валанцёрская дзейнасць для яго — тое, што дапамагае стаць добрым спецыялістам. Хлопец піша навуковае даследаванне на тэму валанцёрства, удзельнічае ў семінарах і трэнінгах і хоча быць карысным для грамадства, дзяржавы і сваёй сям'і.

— Калі паступіў ва ўніверсітэт, яшчэ не меў уяўлення пра тое, на каго вучыся. Аднойчы мне прапанавалі паўдзельнічаць у трэнінгу па падрыхтоўцы валанцёраў «роўнага навучання» па прафілактыцы ВІЧ-інфекцыі «Ведай! Разумеі! Дзейнічай!», які праводзіла Беларуска асацыяцыя клубу ІЮНЕСКА. Цяпер я вяду актыўную валанцёрскую дзейнасць у гарадской арганізацыі «Пазітыўны рух». На яго базе працуе цэнтр сацыяльнага суправаджэння «Скрыжаванне», дзе праводзіцца сацыяльна-прафілактыка, кансультаванне, дыягностыка сацыяльных праблем людзей, якія жывуць з ВІЧ, спажываюць інтэлектуальныя наркатыкаў, а таксама іх блізкіх.

Малеча найбольш цэнніць не падарункі, а пастаянную ўвагу, калі мы наведваем іх кожны тыдзень, каб парамаўляць, спытаць, як іх справы, правесці добра час.

У любой рабоце ёсць праблемы, і не важна, з кім табе даводзіцца мець справу. Працуючы валанцёрам, я часта бачыў боль і пакуты людзей. Таму пры добраахвотнай працы вельмі важна ўмець бачыць радасць, шчасце, любоў і дабрабыт.

Як правіла, тыя, хто працуюць валанцёрамі, вельмі адказныя людзі. Кожны валанцёр атрымлівае магчымасць асобнага і кар'ернага росту, адчуванне сваёй запатрабаванасці, а гапоўнае — станючы досвед вялікай бліжн, на які многія забываюцца ў імклівым віры жыцця. А гэта ж, напэўна, і ёсць самае важнае — не даць знікнуць чалавечасці на Зямлі.

Дзіяна СЕРАДЗЮК.

Сёння ў Германіі ўсяго каля 100 тыс. валанцёраў (у краіне жыве прыкладна 80 млн чалавек).

Задача не заключаецца ў тым, каб забяспечыць, скажам, у Мюнхене ў доме састаралых з'яўленне валанцёра. І калі, напрыклад, заўтра ўсе валанцёры вырашаць працаваць толькі з дзецмі, то, вядома, будзе шмат праблем, але, тым не менш, ніхто не будзе гэта прадухіляць або спрабаваць неяк урэгуляваць. Дзяржава ніяк не кіруе валанцёрскай дзейнасцю.

Сёлета добраахвотнай валанцёрскай службе Германіі спаўняецца 60 гадоў. Тое, што пачыналася калісьці як заклік да маладых хрысціянскіх жанчын аказаць дапамогу хворым і старым, з гадамі перарасло ў сапраўды сацыяльны рух. Але валанцёрства, па словах Енса Кройцэра, — гэта ідэя не дзяржавы, гэта было рацённе і гапоўнасць саміх людзей. І толькі на нейкім этапе падключылася дзяржава — з тым, каб падтрымаць гэ-

тую гапоўнасць дапамагчы іншым. У выніку ўжо ў сярэдзіне мінулага стагоддзя ў Германіі з'явіўся адпаведны закон аб валанцёрстве. Дзяржава дала гэтым людзям легальны статус, набліжаны да статусу маладых людзей, якія праходзяць навучанне. Так, валанцёр, які і любіць іншы навучэнца ў Германіі, застрахаваны на выпадак хваробы, беспрацоўя, няшчаснага здарэння і г. д.

Маладыя людзі, які ўзялі «сацыяльны год», у большасці выпадку працягваюць жыць са сваімі бацькамі, і тым аплываюць усе выдаткі на харчаванне і іншае — па сутнасці, усё адбываецца гэтак жа, як калі б яны яшчэ адзі год хадзілі ў школу. Валанцёр толькі атрымлівае ад арганізацыі, у якой працуе, дапамогу на кішэнныя выдаткі ў памеры 400 еўра. «Але маладая дзяўчына, бацькі якой беспрацоўныя, а яна сама зацярарала ў 18 гадоў, не стане валанцёра, — разважае наш суразмоўца. — А значыць, трэба яшчэ мець магчымасць для гэтага».

Пераважная большасць нямецкіх валанцёраў працуюць у сацыяльнай сферы, г. зн. у бальніцах, дамах састаралых, дамах для людзей з абмежаванымі магчымасцямі, школах. Але ёсць валанцёры, якія працуюць у спартыўнай ці культурнай сферы, ахове наваколнага асяроддзя, службе выратавання і інш. Выбар месца працы абумоўлены выключна інтэрэсамі і пажаданнямі самога валанцёра.

Святлана БУСЬКО

Фота Антона КЛЕШЧУКА.

На ігле

МЕТАДОН «У ЗАКОНЕ»

Наркामаны выходзяць з падполля

Загледна арганізацыяна-метадычнага кансультаўнага аддзела Гомельскага абласнога наркалагічнага дыспансера Дзмітрый ЦЯРЭШЧАНКА на працягу дзесяцігоддзя аналізуе статыстыку наркаманіі на Гомельшчыне. За мінулы год у вобласці захварэла больш за 30 чалавек на 100 тысяч насельніцтва, а пазалетас было каля 27 чалавек. Дзмітрый Цярэшчанка бачыць як мінімум тры прычыны такога статыстычнага росту.

— Першая: змяненне падыходу да факту наркаспажывання ў правапрымянняльнай практыцы. Калі раней лобы кантакт з наркотыкам заканчваўся рэальным крымінальным тэрмінам, цяпер ярвічны кантакт заўсёды абыходзіцца без пазбаўлення волі. У лепшым для наркамана выпадку — з дадатковым пакараннем у выглядзе праходжання прымусовага нагляду і лячэння ва ўстановах аховы здароўя па месцы жыхарства. Прычым механізм выканання такога рацённа судога заканадаўча не прапісаны. Таму ледача асуджаныя ці не — невядома. А калі няма рэальнага пакарання, значыць, яны і не будуць бяцца спажываць зноў. Другая прычына павелічэння колькасці хворых — вывільненне латэнтных наркаманаў. Увабалеце метадавой праграмы легалізавала частку з тых, хто раней не трапляў у поле зроку праваахоўнікаў і наркалагаў. Трэцяя і самай істотнай прычынай, я лічу, стала леташняе прыняцце закона аб наркатычных сродках, псіхатронных рэчывах, іх прэкурсорах і аналагах. З 2012 года ўведзены тэрмін «аналагі наркатычных сродкаў». Аналаг мае базісную аснову класічнай формулы наркатычнага сродку, толькі некаторыя кампаненты заменены. Такое рэчыва раней увогуле не трапляла ў спіс наркатычных сродкаў, хця і падала тымі ж наркатычнымі эфектамі, як і раслінны наркатык. Пасля ўвядзення паняцця «аналаг» фактычна штомесца пашыраецца спіс наркатычных сродкаў. А калі павялічваецца колькасць забароненых наркатыкаў, значыць, расце

трох гадоў, лічацца ўжо здаровымі. Сёлета іх 26. Летас было 41. Гэта паказчык вельмі нестабільны.

— З 2007 года ў краіне пачалася рэалізацыя праграмы замяшчальнай тэрапіі метадонам. Якім чынам можна ахарактарызаваць яе вынікі?

Вельмі дарагі прыбор пад назвай «храматамас-спектрометр» ёсць далёка не ва ўсіх абласных гарадах. А без адпаведнага лабараторнага пацверджання мы не можам абвінаваціць чалавека ў тым, што ён спажывае наркатыкі.

— Адно з наступстваў рэалізацыі гэтай праграмы — частка «сваханых» наркаманаў сталі вядомымі. Наркаманы, які знаходзіцца ў праграме замяшчальнай тэрапіі, у дзень патрабуецца на «расход» \$1. А калі ён удзельнічае ў незаконным абароце наркатыкаў, яму ў дзень патрабуецца не менш за \$50, з якога трэцяя частка пойдзе непасрэдна на яго наркатычны «пракормі», а 2/3 — на атрыманне прыбытку ўсім астатнім у гэтым ланцугу. Калі падлічыць з перспектывай на бліжэйшыя 10 гадоў і выхадом на 1300 опіумных наркаманаў у рэспубліку, якія будуць удзельнічаць у праграме замяшчальнай тэрапіі, затраты дзяржавы на гэта складуць каля \$0,5 мільярд. Прынамсі, та ж колькасць наркаманаў за гэты час прынясе \$28 мільярд прыбытку нелегальнаму рынку. Атрымліваецца, іх намянога зручна ўтрымліваць дзяржаве, бо гэтыя людзі ўключаюцца з незаконнага абароту і з крымінальнага асяроддзя.

мы. Атрымліваецца — менавіта для таго, каб мець легальны рынак збыту наркатыкаў? — Замяшчальная тэрапія — гэта варыянт лячэння нарказалежнасці, які не прадугледжвае поўнай адмены наркатыкаў, але ж у межах яе сацыяльна-педагагічна суправаджэння адбываецца пастаянны кантроль нарказалежных. Пацыенты атрымліваюць кваліфікаваную псіхалагічную дапамогу, іншых спецыялістаў, прымаюць, калі патрэбна, супраэтравэрсірусыныя прэпараты. Медыкі атрымліваюць магчымасць больш эфектыўна лячыць ВІЧ і СНІД, гепатыт С, сухоты і іншыя хваробы, на якія звычайна пажукуюць наркаманы. Хця замяшчальная тэрапія толькі да 4-5% выпадкаў прыводзіць да вылячэння ад наркаманіі. Практыка так званай «замяшчальнай тэрапіі» ёсць не толькі ў Гомелі, але і ў іншых вялікіх гарадах вобласці. Увогуле ж каля дваццаці гарадоў краіны ўдзельнічаюць у метадавой праграме. На Гомельшчыне — каля 400 чалавек. І гэта трэцяя частка ў маштабах Беларусі. Рэальнай альтэрнатывай гэтай праграме пакуль няма.

— Гэта так. Ёсць тры складнікі ў пытанні эфектыўнасці: медыцынскія паказчыкі, эканамічныя і сацыяльныя. Што да апошняга, 1300 наркаманаў, якія знаходзяцца на метадавой праграме, гэта людзі, якія прымаюцца да месца, дзе атрымліваюць вышэйзгаданае рэчыва, і імі больш-менш можна кіраваць. Раз на дзень наркаманы прыходзяць па сваю «пайку», на працягу дня не маюць дыскамфорту і займаюцца справамі, прынятымі ў соцыуме. Дарчы, метадон дзейнічае на працягу сутак — у адрозненне ад герайну, які выводзіцца з арганізма праз 6-8 гадзін. Тэрапеўтычнае доза сінтэтычнага медыцынскага наркатыку не выклікае асіфарыі, толькі здымае абстытны сіндром (так званую «ломку»). Ужываюць рэчыва ў выглядзе раствору. Між іншым, метадон не ўжываюць для лячэння наркаманіі ў яе пачатковай стадыі. Удзельнічаюць у праграме наркаманы са стажаў, якія дэталю спажывалі самыя цяжкія наркатыкі. Напрыклад, у абласным цэнтры такіх пацярцаў 170. Амаль усе яны маюць спадарожныя дзягнэзы: ВІЧ, гепатыт С. Дарчы, пошук эфектыўных шляхоў прафілактыкі ВІЧ-інфекцыі, якая распаўсюджваецца бруднымі іголкамі ў наркаманскім асяроддзі, прымусяць у канцы 90-х гадоў мінулага стагоддзя зраць краін звярнуцца да замяшчальнай тэрапіі. У свеце сёння больш за мільён чалавек спажываюць метадон.

— Аднак метадон вырабляюць фармацэўтычныя кампаніі, якія і фінансуюць гэтыя праграмы. Атрымліваецца, што іх вынікі будзе абмяжоўваць? — Такім чынам, вы сумленна прызнаецеся, што бясісленыя выльчыць ад наркаманіі? — І не толькі ў дачыненні да яе. Ёсць хранічныя хваробы, з якімі чалавек жыве да скону. Наркаманія — такія ж хранічныя хваробы, якія нікуды не знікнуць. Проста ў грамадстве дзеляць хваробы на прыстойныя і непрыстойныя. Наркаманія лічыцца непрыстойнай.

— Такім чынам, вы сумленна прызнаецеся, што бясісленыя выльчыць ад наркаманіі? — І не толькі ў дачыненні да яе. Ёсць хранічныя хваробы, з якімі чалавек жыве да скону. Наркаманія — такія ж хранічныя хваробы, якія нікуды не знікнуць. Проста ў грамадстве дзеляць хваробы на прыстойныя і непрыстойныя. Наркаманія лічыцца непрыстойнай.

Раз на дзень наркаманы прыходзяць па сваю «пайку», на працягу дня не маюць дыскамфорту і займаюцца справамі, прынятымі ў соцыуме.

— Некалькі гадоў таму адна з грамадскіх арганізацый Швейцарыі павялічыла ў некалькі разоў: зямлю засадзілі плантацыямі какаіну. Глобальнае паяццелле прывяло да таго, што на поўдні Беларусі добра выпяляюць не толькі кававу, але і... мак і каноплі.

— Думам, вы аналізавалі сацыяльныя фактары, якія ўплываюць на рост наркаманіі? Чаму людзі спажываюць забароненыя рэчывы? Чого ім не хапае? — Лешч, чым Леў Талстой, я не скажу. Ён калісьці напісаў у гэтым тэму вільзны артыкул, у якім такія высноўа: «ужыванне адурманяючых рэчываў выклікаецца запатрабаваннем заглушыць голас сумлення, для таго, каб не бачыць разладу жыцця з прабававанням свядомасці». Сёння ў крамах няма чэргаў і пры наяўнасці грошай можна набыць усё, што патрэбна. Але ж гэта толькі спажыванне. Да таго ж у сям'ях амбіроўваюцца толькі матэрыяльныя пытанні. Калі ў дзяцей ёсць усё, што толькі можна ўявіць, ім становіцца цікава жыць. Сапраўдныя каштоўнасці чалавека насамрэч нематэрыяльныя.

— Адуль падростаюцца палкалене часцей за ўсё даведваецца аб эфектах наркатычных рэчываў? — Адуль падростаюцца палкалене часцей за ўсё даведваецца аб эфектах наркатычных рэчываў? — Адуль падростаюцца палкалене часцей за ўсё даведваецца аб эфектах наркатычных рэчываў?

Факт

«МАБІЛЬНЫ» ЭКСТРЫМ

Беларуская каманда «МАЗ-СПОРТ» і мабільны аператар Velcom працягваюць міжнародны роўнінг у экстрэмальных умовах ралі-рэйду «Дакар-2014».

Беларусы падчас гонкі карыстаюцца бясплатнай мабільнай сувяззю ад Velcom. На падставе атрыманых ад гоншчыкаў звестак мабільны аператар можа ацаніць якасць сувязі адрозніць у трох краінах — Аргенціне, Балівіі і Чылі. Асабліва цікаваць для спецыялістаў уяўляюць малазаселеныя тэрыторыі, у тым ліку пустыня Атакама.

Члены экіпажа ўзялі з сабой на «Дакар» звычайныя тэлефоны. Толькі адзін з удзельнікаў паехаў на гонку са смартфонам. Экіпажы падчас гонкі карыстаюцца спадарожнікавай сувяззю, але яна можа быць малапрадэнтнай у выпадку, калі гарызонт засланяюць горы.

Камунікацыя па спадарожнікавым каналах сувязі больш зручная ў плане шырокага пакрыцця і незалежна там, дзе няма тэхнічнай магчымасці ўстанавіць вышку, напрыклад, у акіяне ці на моры. А перавага мабільнай сувязі заключаецца ў параўнальна недарэгістрацыі кошыце званка. Акрамя таго, абаненту дастаткова звычайнай мабільнай прылады, каб дазвазіцца на нумар спадарожнікавага камунікатара. Сёння мабільная сувязь у экстрэмальных умовах такая ж эфектыўная, як і спадарожнікавая.

Дарчы, аператар Velcom ужо тры разы выступае тэхнічным партнёрам беларускай каманды на «Дакары».

Ірына АСТАШКЕВІЧ, Фота аўтара

Надзея НІКАЛЕВА

